

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

DO POSLEDNÍHO DECHU

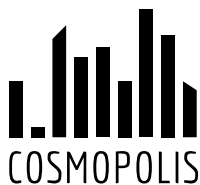
**ROBERT
BRYNDZA**

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

Robert Bryndza

DO POSLEDNÍHO DECHU

OD AUTORA KNIŽNÍHO HITU DÍVKA V LEDU

DO POSLEDNÍHO DECHU

ROBERT
BRYNDZA

DALŠÍ PŘÍPAD ERIKY FOSTEROVÉ

LAST BREATH

Robert Bryndza

LAST BREATH © Robert Bryndza 2017

Cover © Henry Steadman 2017

Translation © Kateřina Elisová 2018

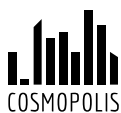
© Grada Publishing, a. s., 2018

Z anglického originálu Last Breath, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2017, přeložila Kateřina Elisová

Odovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2018 jako svou 6840. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-247-5609-7 (ePub)

ISBN 978-80-247-4527-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-0521-2 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být

Pro Veroniku, Filipa a Evie.

Nejstrašnější příšery jsou ty, které číhají uvnitř našich duší...

– EDGAR ALLAN POE –

PROLOG

PONDĚLÍ, 29. SRPNA 2016

Byly tři hodiny ráno a zápach mrtvého těla zaplnil auto. Horko neustávalo už několik dní. Zapnul klimatizaci naplno, ale odér stále pronikal z kufru auta. Rozkládala se rychle.

Do kufru ji položil před dvěma hodinami. Mouchy si ji našly hned, takže musel ve tmě máchat rukama, aby je odehnal. Přišlo mu směšné, jak se ohání a rozmachuje. Kdyby byla ještě naživu, možná by se tomu také zasmála.

Nehledě na riziko si tyto noční výlety, kdy jel po opuštěné dálnici a přes předměstí do Londýna, užíval. Dvě křižovatky nazpátek zhasl světla, a když zabočil do zpustlé rezidenční ulice, vypnul motor. Auto projíždělo na volnoběh tiše kolem domů s tmavými okny až k úpatí kopce, za nímž se vynořila malá opuštěná textilní továrna. Od silnice ji oddělovalo parkoviště. Vysoké stromy lemovaly chodník, jenž se topil ve tmě, zatímco světla z města vrhala na okolí rozmazané oranžové odlesky. Zabočil na parkoviště, přičemž drncal a přejížděl přes kořeny stromů, které vzdouvaly asfalt.

Zamířil k řadě kontejnerů stojících u vchodu do továrny a prudce zatočil doleva. Zastavil tak, že mezi kufrem auta a posledním kontejnerem nebyla mezera větší než třicet centimetrů.

Chvíli jen tiše seděl. Protějšší domy byly skryté za stromy a v místě, kde se řadové domky stýkaly s parkovištěm, stála pouze cihlová zeď. Natáhl se k příhrádce na palubní desce a vyndal latexové rukavice. Vystoupil z auta. Zaplavila ho vlna horka sálajícího z popraskaného asfaltu. Rukavice měl uvnitř během pár vteřin mokré. Když otevřel kufr, vletěla mu do obličeje masařka. Máchl rukou a odplivl si.

Odsunul víko kontejneru. Vyvalil se na něj zápach a další odporné mouchy, které kladly svá vajíčka do zahnívajících odpadků. Odehnal je a přitom si znovu hlasitě odplivl. Pak se otočil ke kufru.

Byla tak krásná. Až do úplného konce ještě před pár hodinami, i když plakala a prosila. I když měla mastné vlasy a špinavé oblečení. Teď se z ní stala jen bezvládná věc. Její tělo už nebylo potřebné. Jí ani jemu.

Jedním plynulým pohybem ji vyzvedl z kufru a položil na černé pytle. Pak zavřel víko kontejneru. Rozhlédl se kolem sebe. Byl sám, a hlavně zmizela ona. Posadil se do auta a vydal se na dlouhou cestu domů.

Brzy ráno k továrně zamířila z jednoho z protějšších domů žena s napěchovaným černým pytlem. Během víkendu nevyváželi popelnice a na návštěvu k ní přijeli příbuzní s miminkem. Odsunula víko prvního kontejneru, aby dovnitř hodila odpadky. Vyvalilo se na ni mračno much. Ustoupila a snažila se je od sebe odehnat. A pak to uviděla – nahoře na černých pytlech leželo tělo mladé dívky. Byla surově zbitá, jedno opuchlé oko měla zavřené, hlavu jí pokrývalo několik hlubokých ran a její tělo se v ranním horku hemžilo mouchami.

Pak ženu udeřil zápach. Upustila pytel a rozběhla se po sálajícím asfaltu.

KAPITOLA 1

PONDĚLÍ, 9. LEDNA 2017

Detektiv šéfinšpektor Erika Fosterová pozorovala detektiva Jamese Petersona, jak si ručníkem vytírá z krátkých dredů tající sněhové vločky. Byl vysoký, štíhlý a ve správném poměru se v něm mísily arogance a šarm. Závěsy byly zatažené, takže za okny nebyl vidět vířící snůh, z televize se v pozadí linul tichý konejšivý zvuk a malý obývací pokoj s kuchyňským koutem tonul v měkkém světle dvou nových lampiček. Po dlouhém dni v práci si Erika chtěla napustit horkou vanu a chystala se jít brzy spát, ale zavolal jí Peterson. Byl v nedalekém obchodě, kde prodávali smažené ryby a hranolky, a zeptal se jí, jestli má hlad. Než si stačila vymyslet nějakou výmluvu, vyletělo z ní, že má. V minulosti spolu úspěšně vyšetřovali několik vražd, kde byla Erika Petersonovou nadřízenou, ale teď každý patřil do jiného oddělení. Peterson byl členem Týmu pro vyšetřování vražd, kdežto Erika pracovala v Projektovém týmu na pozici, kterou čím dál víc nesnášela.

Peterson přešel k radiátoru, úhledně na něj pověsil ručník a pak se s úsměvem otočil k Erice.

„Venku je vánice,“ řekl a přitom si foukal do dlaní.

„Užil sis Vánoce?“ zajímalo Eriku.

„Byla to pohoda, jen máma s tátou. Moje sestřenice se zasnoubila,“ odpověděl a svlékl si koženou bundu.

„Gratuluju...“ Nedokázala si vzpomenout, jestli o sestřenici někdy slyšela.

„A co ty? Byla jsi na Slovensku?“

„Jo, u sestry a její rodiny. Spala jsem na palandě s neteří... Dáš si pivo?“

„Moc rád.“

Pověsil si bundu přes opěradlo pohovky a posadil se. Erika otevřela ledničku a podívala se dovnitř. Příhrádku na zeleninu zaplnilo balení šesti plechovek piva a jediným jídlem byla několik dní stará polévka v hrnci, který stál na horní polici. Podívala se na svůj obraz na nerezovém nádobí, ale zakřivený tvar jí zkrusil obličej, takže měla propadlé tváře a vypouklé čelo jako v nějaké bizarní zrcadlové show. Měla zdvořile zalhat, že už jedla.

Před několika měsíci, když s kolegy vypili několik skleniček v hospodě, skončili Erika a Peterson spolu v posteli. I když to ani jeden z nich nebral *jen* jako zástož na jednu noc, chovali se profesionálně. Před Vánoceři spolu strávili další dvě noci, ale v obou případech Erika z Petersonova bytu odešla ještě před snídaní. Ale teď je v jejím bytě, jsou střízliví a na polici vedle okna stojí zlatý rámeček s fotografií jejího manžela Marka.

Erika se pokusila z mysli zaplašit pocit úzkosti a viny, vytáhla dvě piva a zavřela dveře lednice. Červeno-bíle pruhovaná igelitová taška s rybou a hranolky stála na lince. Linula se z ní vůně, ze které se jí sbíhaly sliny.

„Chceš to jíst z papíru?“ zeptala se a otevřela obě piva.

„Jinak to snad ani nejde.“ Peterson si položil ruku na opěradlo a kotníkem jedné nohy se opíral o koleno té druhé. Vypadal sebejistě a spokojeně.

Věděla, že tím zkazí atmosféru, ale budou si muset promluvit. Je potřeba si vymezit nějaké hranice. Vytáhla dva talíře a spolu s taškou a pivem je postavila na konferenční stolek. V tichosti rozbalovali papír. Z ryby obalené v křupavém těstíčku a dozlatova usmažených hranolků stoupala pára. Chvíli jedli.

„Podívej, Petersone, Jamesi...“ začala Erika.

Petersonovi začal zvonit telefon. Vytáhl ho z kapsy.

„Omlouvám se, ale tohle bych měl vzít.“

Erika přikývla a gestem naznačila, aby se nezdržoval.

Přijal hovor a se staženým obočím poslouchal. „Opravdu? Dobře, to není problém, jaká je adresa?“ Ze stolku sebral pero a začal čmárat na okraj papíru, ve kterém byla původně zabalená smažená ryba. „Jsem blízko. Můžu hned vyrazit a převzít to, dokud nedorazíte... A v tomhle počasí jeďte pomalu.“ Zavěsil, do pusy si nacpal hranolky a postavil se.

„Co se děje?“ zeptala se Erika.

„Pár studentů našlo v popelnici zmrzačené tělo mladé dívky.“

„Kde?“

„Na Tattersall Road, kousek od New Cross... Sakra, ty hranolky jsou dobrý,“ poznamenal a nacpal si do pusy další. Z opěradla pohovky sundal koženou bundu a zkontroloval, jestli má odznak, peněženku a klíčky od auta.

Erika cítila bodavý osten lítosti, že už nepracuje v Týmu pro vyšetřování vražd.

„Omlouvám se, Eriko. Budeme si to muset zopakovat jindy. Měl jsem mít volný večer. Cos to předtím chtěla říct?“

„To je v pořádku, o nic nešlo. Kdo ti to volal?“

„Detektiv šéfinšpektor Hudsonová. Uvázla ve sněhu. Ne doslova, ale jede z centra a silnice nejsou v nejlepším stavu.“

„New Cross je blízko, pojedete s tebou,“ řekla Erika, odložila talíř a z kuchyňské linky sebrala peněženku a odznak.

Peterson šel za ní do předsíně a přitom si oblékal bundu. Erika zkontrolovala svůj obraz v malém zrcadle, z koutku úst si setřela masnotu z hranolků a rukama si projela krátké blond vlasy. Její tvář nenesla stopy make-upu. Zaznamenala, že nehledě na vystouplé lícní kosti vypadá její obličej po týdnu vánočního hodování plnější. Jejich oči se v zrcadle setkaly. Viděla, že se Peterson mračí.

„Je v tom nějaký problém?“

„Není. Tak pojedeme mým autem,“ řekl.

„Ne, vezmu si svoje.“

„Budeš se snad ohánět vyšší hodností?“

„O čem to mluvíš? Ty pojeděš svým autem a já si vezmu svoje. Pojedeme za sebou.“

„Eriko, přišel jsem na rybu a hranolky...“

„Jen na rybu a hranolky?“ zeptala se.

„Co tím chceš říct?“

„Nic. Pracovně ti zavolali a mně připadá absolutně pochopitelné, že jako tvoje nadřízená pojedete na místo činu. Tím spíš, že má detektiv šéfinšpektor Hudsonová zpoždění...“ odmlčela se. Věděla, že to přehnal.

„Pořád to tvoje nadřízená. Nedovolíš, abych na to zapomněl, že ano?“

„Doufám, že na to nezapomeneš.“ Erika si oblékla kabát a zhasla světla. Byt opustili v tíživém tichu.

KAPITOLA 2

Když Erika vyjela z řady vozů, které projížděly kolem vlakového nádraží New Cross, a zabočila na Tattersall Road, od světelných reflektorů jejího auta se odrážel hustě padající sníh. Za okamžik se za ní objevil Peterson. Na rohu dvou ulic stál showroom kuchyní, oddělený od silnice velkým parkovištěm. Chodník byl zapadáný sněhem, na němž se zrcadlila modrá světla tří policejních vozů stojících v přední části parkoviště. Nepřerušovaná řada domků se táhla směrem do kopce a Erice se podařilo rozpoznat několik obyvatel schovávajících se v osvětlených vchodech. Sledovali, jak policie natahuje pásku kolem parkoviště showroomu, který přiléhal k prvním z řadových domků.

Eriku potěšilo, když zahlédla detektiva inspektora Mossovou na chodníku před policejním kordonem, jak mluví s uniformovaným policistou. Patřila mezi kolegy, kterým důvěřovala, a spolu s Petersonem s ní vyšetřovala několik vražd. Erika i Peterson našli místa k zaparkování na opačné straně ulice, kterou pak přešli.

„Ráda vás vidím, šéfe,“ řekla Mossová a přidržovala si klopou kabátu, aby se chránila před vířícím sněhem. Byla to menší, dobře stařená žena s krátkými rezavými vlasy a sprškou pih, které jí pokrývaly tvář. „Jste tady oficiálně?“

Erika odpověděla „ano“ ve stejné chvíli, kdy zaznělo Petersonovo „ne“.

„Dejte nám, prosím, chvíli,“ požádala Mossová policistu.

Ten přikývl a vykročil směrem k policejnímu vozu.

„Byla jsem s Petersonem, když mu volali,“ vysvětlila Erika.

„Jsem ráda, že jste tady, šéfe,“ řekla Mossová. „Jen jsem předpokládala, že tenhle případ povede detektiv šéfinspektor Hudsonová.“

„Počkám tady, než dorazí.“ Erika pod nápořem sněhu zamrkala. Mossová se podívala z jednoho na druhého. Na chvíli zavládlo trapné ticho.

„Můžu vědět, co tady máme?“ zajímalo Eriku.

„Tělo mladé ženy. Zmrzačené,“ začala Mossová. „Špatné počasí zdrželo tým zajišťující místo činu i forenzní tým. Oznámení přijalo místní policejní oddělení. Jeden ze studentů, který bydlí v domku na konci, šel k popelníci a našel tělo.“

„Máme k dispozici kombinézy, abychom mohli na místo činu?“ zeptala se Erika.

Mossová přikývla. Přesunuli se k policejní pásce natažené napříč přes vjezd na parkoviště, kde nastal trapný okamžik, když Erika čekala, než jí Peterson pásku nadzvedne. Střelila po něm pohledem. Peterson pásku zvedl a Erika kolem něj prošla na parkoviště.

„Sakra, jsou ti dva teď spolu?“ zamumlala si Mossová pro sebe. „Říká se, že nemáme pracovat s dětmi nebo zvířaty, ale o párech se nikdy nemluví.“

Připojila se k Ericce a Petersonovi, kteří si oblékali kombinézy. Poté zamířili k velkému kontejneru na odpadky, jenž byl řetězem připevněný k cihlové zdi showroomu. Zaoblené víko bylo odklopené. Mossová namířila dovnitř silný proud světla baterky.

„Panebože,“ zhrozil se Peterson, ustoupil dozadu a pusou si zakryl dlaní.

Erika pohled neodvrátila, jen se upřeně dívala.

Tělo mladé ženy leželo na pravém boku na hromadě úhledně složených lepenkových krabic. Někdo ji ošklivě zmlátil. Oteklé oči měla zavřené a dlouhé, matně hnědé vlasy pokrývala zmrzlá krev. Od pasu dolů byla nahá a její nohy pokrývaly hluboké řezné rány. Na sobě měla těsné tričko, ale kvůli nasáklé krvi nebylo možné rozeznat jeho původní barvu.

„A podívejte se na tohle,“ řekla Mossová tiše. Proud světla namířila dívce na hlavu, kde na vršku lebky zela hluboká rána.

„Našli ji studenti?“ zeptala se Erika.

„Počkali, než přijede policie,“ vysvětlovala Mossová. „Dveře domu, kde bydlí, vedou přímo na parkoviště. Když jsme natáhli policejní pásku kolem místa činu, nemohli jsme jim už dovolit, aby se vrátili do domu.“

„Kde jsou teď?“

„Kolegové je posadili do auta dál na ulici.“

„Zavřeme to, dokud se sem nedostane forenzní,“ rozhodla Erika, protože si všimla tenké vrstvy sněhu, která se vytvořila na těle i lepenkových krabicích.

Peterson položil ruce v rukavicích na kontejner a pomalu přitáhl zakřivené víko. Zavřel tělo, aby ho uchránil před nepříznivým počasím.

Z policejního kordonu se ozvaly hlasy a zapípání rádia. Přešli k místu, kde stála Melanie Hudsonová, drobná žena s krátce zastřiženými světlými vlasy. Spolu s ní byl na místě superintendant Sparks,

vysoký štíhlý muž s protáhlým bledým obličejem plným jizev po akné. Mastné černé vlasy si sčesal z čela a na sobě měl ušmudlaný oblek.

„Eriko, co tady děláte? Když jsem o vás naposledy slyšel, byla jste někde na úplně jiné planetě,“ řekl.

„Pracuju v Bromley.“

„To vyjde nastejno.“

Hudsonová potlačila úsměv. „Ano, vážně je to velká zábava,“ utrousila Erika. „Stejně jako mrtvá dívka, kterou někdo utloukl k smrti a nechal ji támhle v tom kontejneru...“ Hudsonová i Sparks se přestali ušklíbat. „Erika nám jen pomáhá. Tohle počasí všechno zdržuje a bydlí kousek odsud,“ vysvětlila Mossová.

„Když mi volali, byla se mnou. I já bydlím nedaleko,“ začal Peterson, ale Erika po něm střelila pohledem.

„Aha,“ poznamenal Sparks, kterému její pohled neunikl. Odmlčel se, jako kdyby v duchu celou věc odsunul, aby ji mohl proti Ericce použít později. Pak vykročil k policejní pásce, kterou nadzvedl rukou v černé rukavici.

„Eriko, nezapomeňte odevzdat kombinézu, ve které jste byla na místě činu. A pak na mě počkejte. Musíme si promluvit.“

Mossová i Peterson se chystali něco dodat, ale Erika nepatrně zakroutila hlavou a vydala se směrem k policejnímu kordonu.

KAPITOLA 3

Erika opustila místo činu a přesunula se na ulici, kde v kuželu oranžového světla jedné z pouličních lamp přecházela rychlým krokem sem a tam. Sníh v silných poryvech větru vířil, takže se přikrčila do dřepu, zvedla si límec kabátu a ruce vsunula hluboko do kapes. Když sledovala černou dodávku týmu zajišťujícího místo činu, jak parkuje na chodníku přímo před policejním kordonem, cítila bezmoc. I když teplota sahala hluboko pod bod mrazu, nechtěla se vrátit do svého auta. V přihrádce v palubní desce ležela krabička cigaret, kterou s sebou vozila pro případ nouze. Kouřit sice přestala před několika měsíci, ale když prožívala stres, přepadávala ji trýznivá touha po nikotinu. Ale odmítla dovolit Sparksovi, aby se stal důvodem její touhy zapálit si. O několik minut později vyšel z parkoviště a zamířil k ní.

„Eriko, co tady děláte?“ zeptal se. V pouličním světle si všimla, že se mu ve vlasech objevily šedivé prameny a že je až vyhublý.

„Už jsem vám to říkala. Dozvěděla jsem se, že detektiv šéfinspektor Hudsonová má zpoždění.“

„Jak jste se to dozvěděla?“

Erika zaváhala. „Byla jsem s Petersonem, když mu telefonovala, ale chtěla bych zdůraznit, že to není jeho chyba. Nedala jsem mu v té věci moc na výběr.“

„Byla jste s *ním*?“

„Ano...“

„Užívala jste si něco zvláštního, co?“ poznamenal s úsměškem. Bez ohledu na mrazivý vzduch Erika cítila, jak se jí po tvářích rozlilo horko.

„Do toho vám nic není.“

„A do mého místa činu zase není nic vám. Vedu Tým pro vyšetřování vražd. Vy pro mě nepracujete a nejste vítaná. Tak proč nevypadnete?“

Erika k němu přistoupila blíž a podívala se mu do očí. „Co jste to řekl?“ Jeho zkažený dech kysele páchl.

„Slyšela jste mě, Eriko. Vypadněte. Nejste tady proto, abyste pomohla, jen se do všeho mícháte. Vím, že jste si podala žádost o přeložení do některého z Týmů pro vyšetřování vražd. Taková ironie. Když vezmu v úvahu, jaký postoj jste zaujala, jak jste sama odešla, když mě povýšili místo vás.“

Erika ho upřeně pozorovala. Věděla, že ji nesnáší, ale v minulosti jejich vzájemná jednání zakrýval závoj zdvořilosti.

„Neodvažujte se se mnou ještě někdy mluvit tímhle způsobem,“ řekla.

„Neodvažujte se se mnou ještě někdy mluvit tímhle způsobem, *pane*.“

„Víte, Sparksi, možná že jste získal za to, že lezete do správných zadků, hodnost superintendanta, ale autoritu si budete muset zasloužit,“ odpověděla mu Erika a vydržela jeho pohled. Sníh začal padat ještě hustěji v mohutných provazcích, které dopadaly na Sparksovu bundu. Odmítala mrknout nebo uhnout pohledem. Přistoupil k nim policista, což Sparkse donutilo podívat se na něj.

„Co je?“ vyštěkl.

„Pane, dorazil kolega zajišťující místo činu. A je tady i ten chlápek, co má na starosti showroom, takže můžeme svítit s použitím jejich sítě.“

„Chci, abyste zmizela z mého místa činu,“ procedil mezi zuby Sparks. Spolu s policistou zamířil k pásce a jejich boty zanechávaly ve sněhu čerstvé stopy.

Erika se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Cítila, jak ji v očích pálí slzy. „Přestaň, je to jen další kretén v práci,“ nabádala se. „Mohla jsi být ta, co leží v tom kontejneru na odpadky.“

Utřela si z tváře slzy a zamířila ke svému autu. Přitom prošla kolem policejního vozu, uvnitř něhož se svítilo. Okna se začínala mlžit, ale dokázala rozeznat tři mladé lidi – dvě dívky vzadu a mladíka s blond vlasy vpředu. Ten se nakláněl mezi sedadly a všichni tři byli zabraní do hovoru. Erika zpomalila a nakonec se zastavila.

Vem to čert, pomyslela si.

Otočila se a vrátila se k vozu. Zkontrolovala, jestli není nikdo v dohledu, zaklepala na okénko a pak otevřela dveře, přičemž zběžně ukázala policejní odznak.

„Vy jste ti studenti, kteří našli tělo?“ zeptala se. Podívali se na ni a přikývli. Jejich obličejové stáje nesly stopy šoku. Nevypadali na víc než na osmnáct. „Už jste mluvili s policejním důstojníkem?“ dodala a naklonila se dovnitř.

„Ne. Jsme tady celou věčnost. Řekli nám, ať počkáme, ale už mrzeme,“ odpověděl mladík.

„Moje auto je zaparkované na druhé straně ulice. Zapnu topení a promluvíme si,“ vyzvala je Erika.

KAPITOLA 4

Erika upravovala ovládání topení tak dlouho, dokud z ventilátorů nezačal foukat teplý vzduch. Mladík seděl vedle ní vpředu a třel si holé ruce. Byl světlovlasý, štíhlý a neměl hezkou pleť. Na sobě měl tričko, slabou bundu a džíny. Obě dívky seděly vzadu – první z nich přímo za Erikou. Byla to kráska s pleť barvy karamelu. Na sobě měla džíny, červený svetr a purpurový hidžáb, na levé straně krku upevněný stříbrným špendlíkem ve tvaru motýlka. Vedle ní seděla druhá dívka. Ta byla malá, podsaditá, s krátce zastřiženými hnědými vlasy. Dva přední zuby měla tak výrazné, že v obličejí připomínala králíka. Oblečená byla v ušmudlaném županu broskvové barvy.

„Řeknete mi, jak se jmenujete?“ vyzvala je Erika a vytáhla z tašky svůj notes, který si opřela o volant.

„Já jsem Josh McCaul,“ řekl mladík.

Tužka pouze škrábala po papíře, ale nepsala.

„Mohli byste se podívat, jestli nemám nějakou tužku v přihrádce?“ požádala mladíka Erika.

Naklonil se dopředu, takže se mu vyhrnulo tričko a odhalilo na páteři ve spodní části zad tetování ve tvaru listu konopí. Prohrabal se starými zásobami sladkostí a nouzovým balíčkem cigaret Marl-